

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2023 r.,
sprawy **M.H.**,
skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt II Ka 375/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Koninie
z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 1168/18,

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego **M.H.** – adw. **A.Ł.** (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę **442,80 zł** (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.

(P.B.)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 1168/18 uznał M.H. za winnego ciągu trzech przestępstw z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w ten sposób, że:

1. w okresie od 9 stycznia 2018 r. do połowy kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci wózka widłowego marki N. nr fabryczny [...] o wartości 43.000 zł przekazanego spółce I. sp. z o.o. przez firmę P. z/s w K. na podstawie umowy wynajmu krótkoterminowego z dnia 9 stycznia 2018 r. w ten sposób, że mimo wezwania do zwrotu wózka widłowego – nie zwrócił go właścicielowi, czym działał na szkodę P. w K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne;
2. w okresie od 1 lutego 2018 r. do 30 kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci naczepy samochodowej marki S. nr rej. [...] nr ramy [...] o wartości 100.000 zł przekazanej spółce I. sp. z o.o. przez firmę B. sp. z o.o. sp. k. na podstawie umowy dzierżawy z dnia 1 lutego 2018 r. w ten sposób, że mimo wzywania do zwrotu naczepy – nie zwrócił jej właścicielowi, czym działał na szkodę B. sp. z o.o. sp. k. z/s w S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne;
3. w okresie od 5 lutego 2018 r. do połowy kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą

sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci wózka widłowego marki L. numer fabryczny [...] o wartości 41.850 zł przekazanego spółce I. sp. z o.o. przez firmę S. w L. na podstawie umowy wynajmu wózka widłowego z dnia 5 lutego 2018 r. w ten sposób, że mimo wzywania do zwrotu wózka widłowego – nie zwrócił go właścicielowi, czym działał na szkodę S. w L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał M. H. i drugiego ze współoskarżonych do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych P. w K. kwoty 43.000 zł, B. sp. z o.o. sp. k. z/s w S. kwoty 100.000 zł i S. z/s w L. kwoty 41 850 zł. Wyrok w odniesieniu do M. H. zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się obrońca M. H., który w wywiedzionej apelacji podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej i jednostronnej oceny materiału dowodowego i uznanie, że oskarżony M. H. działał wspólnie i w porozumieniu z W. F. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podczas gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby działanie oskarżonego M. H. nosiło znamiona współsprawstwa i materiał dowodowy nie pozwalał na takie ustalenia,
2. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej i nie wzięcie pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy,
3. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. H., tj. wbrew procesowej zasadzie *in dubio pro reo* wskazanej w tym przepisie, podczas gdy ustalenia faktyczne dokonane w sposób prawidłowy wskazują na wątpliwości co do

współsprawstwa oskarżonego M. H., które należało rozstrzygnąć na jego korzyść,

co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń stanu faktycznego i przyjęcia, że oskarżony M. H.:

1. w okresie od 9 stycznia 2018 r. do połowy kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci wózka widłowego marki N. nr fabryczny [...] o wartości 43.000 zł przekazanego spółce I. sp. z o.o. przez firmę P. z/s w K. na podstawie umowy wynajmu krótkoterminowego z dnia 9 stycznia 2018 r. w ten sposób, że mimo wezwania do zwrotu wózka widłowego – nie zwrócił go właścicielowi, czym działał na szkodę P. z/s w K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne;
2. w okresie od 1 lutego 2018 r. do 30 kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci naczepy samochodowej marki S. nr rej. [...] nr ramy [...] o wartości 100.000 zł przekazanej spółce I. sp. z o.o. przez firmę B. sp. z o.o. sp. k. na podstawie umowy dzierżawy z dnia 1 lutego 2018 r. w ten sposób, że mimo wzywania do zwrotu naczepy – nie zwrócił jej właścicielowi, czym działał na szkodę B. sp. z o.o. sp. k. z/s w S. , przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne;
3. w okresie od 5 lutego 2018 r. do połowy kwietnia 2018 r. w G. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, faktycznie biorąc udział w prowadzeniu spółki I. sp. z o.o., którą sprzedał W. F., który pełnił funkcję prezesa zarządu, dokonał

przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci wózka widłowego marki L. numer fabryczny [...] o wartości 41.850 zł przekazanego spółce I. sp. z o.o. przez firmę S. z/s w L. na podstawie umowy wynajmu wózka widłowego z dnia 5 lutego 2018 r. w ten sposób, że mimo wzywania do zwrotu wózka widłowego – nie zwrócił go właścicielowi, czym działał na szkodę S. z/s w L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. H. od popełnienia zarzucanego mu ciągu trzech przestępstw.

Po rozpoznaniu zarówno powyższej apelacji, jak i apelacji drugiego z oskarżonych, Sąd Okręgowy w Koninie, wyrokiem z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt II Ka 375/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, orzekając jednocześnie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Z wyrokiem tym nie zgodził się ponownie obrońca M. H., który w wywiedzionej kasacji podniósł zarzuty:

1. rażącej obrazę przepisów postępowania, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie rzetelnego wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się sąd odwoławczy uznając za nieuzasadnione zawarte w apelacji zarzuty z zakresu naruszenia przepisów postępowania i jedynie poprzestanie na wybiórczym i lakonicznym odniesieniu się do niektórych sformułowanych zastrzeżeń oraz na powtórzeniach ogólnych stwierdzeń Sądu Rejonowego, co w konsekwencji uzasadnia przekonanie, że sąd odwoławczy nie rozpoznał znacznej i istotnej części zarzutów zawartych w apelacji, a zatem nie poddał orzeczenia sądu pierwszej instancji prawidłowej konali odwoławczej, a to w sposób istotny mogło rzutować na treść zapadłego orzeczenia;
2. rażącej obrazę przepisów postępowania, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez brak wszechstronnej, zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego oceny

zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego, dokonanie wybiórczej analizy tego materiału:

1. w szczególności zeznań świadków P. G., L. W., H. U., M. P., D. O., S. H., w zakresie osoby oskarżonego M. H., jego decyzyjności, kierowniczej roli w procederze i jego obowiązków w firmie, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wynikających z dowodów zgromadzonych w materiale dowodowym i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, które to okoliczności świadczą o tym, że nie był osobą decyzyjną w prowadzeniu działalności firmy;
2. w szczególności wyjaśnień oskarżonego W. F., w zakresie obciążania winą za proceder przestępczy i przywłaszczenia minia M. H., pominięcie wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, okoliczności korzystnych dla oskarżonego i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść, a także poprzez niezwyfikowanie wiarygodności oskarżonego W. F., wobec podawania przez niego licznych okoliczności niepotwierdzonych pozostałym materiałem dowodowym, a które mimo to stały się podstawą ustaleń sądu pierwszej Instancji, w konsekwencji powyższe doprowadziło do zaniechania dokonania przez sąd odwoławczy wszechstronnej kontroli odwoławczej i rzetelnej analizy zarzutów apelacyjnych, oraz nieustosunkowaniu się do nich w sposób wyczerpujący, poprzez również zaniechanie przedstawienia odpowiedniej, własnej argumentacji sądu *ad quem*, która wskazywałaby, dlaczego podniesione przez obrońcę zarzuty apelacyjne oraz argumenty przytaczane na ich poparcie nie zasługują na uwzględnienie, co uzasadnia przekonanie o nierozpoznanie przez sąd odwoławczy istoty zarzutów apelacyjnych dotyczących przypisanych oskarżonemu czynów, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy rażąco niesłusznego wyroku sądu pierwszej instancji;
3. rażącej obrazę przepisów postępowania, tj. art 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k, polegającej na tym, że pomimo, że dokumenty zgromadzone w aktach sprawy na kartach 113 i wypowiedzi oskarżonego M.

H. co do czasookresu pobytu za granicą oskarżonego M. H., które to winny doprowadzić sąd do powzięcia wątpliwości w przedmiocie tego, czy oskarżony mógł współpracować z oskarżonym W. F. w tym okresie;

4. naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 284 § 2 k.k., poprzez przyjęcie, że do realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia opisanego w art. 284 k.k. nie jest konieczne dokładne i konkretne ustalenie co się stało z mieniem, które miało zostać przywłaszczone jako przedmiot przestępstwa, podczas gdy do uznania sprawstwa oskarżonego konieczne jest wykazanie, jako jednego ze znamion tego występk, definitywnego włączenia mienia do majątku sprawcy – zatem konkretne ustalenie co się z rzeczą stało.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i umorzenie postępowania karnego o zarzucane oskarżonemu czyny na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa, a także zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej A. Ł. zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. H. z urzędu, albowiem nie zostały one uiszczone choćby w części.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Swoje stanowisko w sprawie odpowiedzi na kasację przedstawił także obrońca skazanego wskazując na bezzasadność wyводу prokuratora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie godzi się przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że z innym rażącym naruszeniem prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia drugoinstancyjnego (art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.) możemy mieć do czynienia wówczas, gdy zarzuty sformułowane w środку odwoławczym zostaną w ogóle pominięte przez sąd *ad quem* (art. 433 § 2 k.p.k.), bądź w sytuacji, w której wprawdzie staną się przedmiotem rozważań sądu

odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Niemniej jednak zachowanie owej rzetelności badać należy przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia. To na autorze kasacji spoczywa obowiązek wykazania w sposób precyzyjny, wręcz punktowy, na czym polegają błędy świadczące o naruszeniu standardu rzetelnej kontroli odwoławczej.

Przenosząc te uwagi natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że kasator w zasadzie ignoruje argumentację sądu odwoławczego przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, prezentując wyłącznie własną ocenę dowodów i wykazując niezadowolenie, że sądy obu instancji jej nie podzieliły, co w żadnej mierze nie może świadczyć o nierzetelności przeprowadzonej kontroli odwoławczej.

Zresztą pierwszy zarzut sformułowany w nadzwyczajnym środku zaskarżenia został sformułowany na tyle ogólnie, że w zasadzie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Skarżący wytyka sądowi *ad quem* „poprzestanie na wybiórczym i lakonicznym odniesieniu się do niektórych sformułowanych zastrzeżeń”, wskutek czego ten „nie rozpoznał znacznej i istotnej części zarzutów zawartych w apelacji”. Niemniej jednak nie precyzuje o jakie „niektóre” i „część” zarzutów chodzi i dlaczego. Rozwinięcia tych myśli próżno szukać także w uzasadnieniu kasacji.

Co się zaś tyczy drugiego zarzutu, to skarżący w dalszym ciągu forsuje tezę, że M. H. nie był osobą decyzyjną w I. sp. z o.o. Tymczasem sąd *ad quem* wskazał konkretne dowody, które pozwalają na poczynienie ustaleń, iż skazany faktycznie zajmował się prowadzeniem spraw ww. spółki i ponosi odpowiedzialność za zarzucone mu czyny na zasadzie współsprawstwa. Należą do nich nie tylko wyjaśnienia współoskarżonego W. F., lecz także zeznania świadków będących pracownikami pokrzywdzonych podmiotów. Ci ostatni potwierdzili, że skazany zamawiał towar (T. L.), był obecny przy podpisaniu umów (T. Ż., L. W.), a także odbiorze towaru (M. P., T. Ż.). Skazany był także dysponentem telefonu o numerze [...], z którego prowadzone były negocjacje z kontrahentami. Ci natomiast wskazywali rozmówcę posługującego się tym numerem jako osobę decyzyjną w I. sp. z o.o. Ustaleń co do roli skazanego w procederze nie podważają wybiórczo

przywoływane zeznania świadków L. W., M. P. czy T. Ż.. To, że skazany odniósł się do W. F. słowami „prezes podpisz” w żaden sposób nie wyłącza jego odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Uwiarygodnienie podmiotu reprezentowanego przez wymienionych w oczach kontrahenta wymagało przecież potwierdzenia, że faktyczna hierarchia w spółce odpowiada hierarchii wynikającej z dokumentacji rejestrowej. Tymczasem to właśnie W. F. formalnie pełnił funkcję prezesa zarządu I. sp. z o.o. Poza tym tego rodzaju postępowanie niewątpliwie służyło także obarczeniem pełną odpowiedzialnością za popełnione przestępstwo innej osoby. Wnioskowanie takie jest tym bardziej uprawdopodobnione, że właśnie temu celowi służyła sprzedaż przez skazanego udziałów w I. sp. z o.o. i sama wymiana prezesa zarządu jeszcze przed rozpoczęciem procedury. Co się zaś tyczy próby przerzucania przez W. F. odpowiedzialności w rozmowach z kontrahentami na skazanego to okoliczność ta nie uszła uwadze sądu *a quo*, który miał ją na względzie przy ocenie dowodów i czynieniu ustaleń faktycznych. Tego rodzaju zachowanie W. F. nie pozbawia automatycznie jego depozycji przymiotu wiarygodności. Jest to przecież podstawowy mechanizm obronny u osób przyłapanych na gorącym uczynku. Ponadto, jak wskazano wyżej, wbrew twierdzeniom skarżącego na sprawstwo skazanego wskazują także inne dowody. Winy skazanego nie wyklucza także opinia grafologiczna, która nie ma charakteru rozstrzygającego w przedmiocie podrobienia podpisu. Nie budzi zatem wątpliwości, że kontrola odwoławcza w zakresie rozpoznania zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. była prawidłowa i z całą pewnością nie naruszała standardów wskazanych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., zwłaszcza w sposób rażący, który jest wymagany do uwzględnienia kasacji opartej na innym uchybieniu niż bezwzględna przyczyna odwoławcza (*vide* art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.).

Całkowicie nietrafiony jest również zarzut trzeci. Wbrew stanowisku kasatora sąd drugiej instancji odniósł się do alibi skazanego, którym był wyjazd do Szwecji. W ślad za sądem *meriti* uznał, że okoliczność ta nie wyklucza sprawstwa M. H., a opuszczenie terytorium kraju było zaplanowane i miało na celu skierowanie podejrzeń związanych z przywłaszczeniem mienia na W. F.. Zresztą ten ostatni

postąpił podobnie, powołując się w swych wyjaśnieniach na wyjazd do sanatorium. Powyższa ocena wyjazdu M. H. za granicę była jak najbardziej uprawniona i nie naruszała art. 7 k.p.k., zwłaszcza jeśli wziąć pod uwagę pozbycie się przez niego udziałów w I. sp. z o.o. i ustanowienie W. F. prezesem zarządu, co miało miejsce przed popełnieniem przestępstwa. W kategoriach zaplanowanej linii obrony należy również traktować dokument z k. 113 akt, z którego wynika, że skazany rzekomo w dniu 31 stycznia 2018 r. wypowiada umowę zlecenia. Tym bardziej, że złożenie tego pisma w spółce nie zostało w żaden sposób potwierdzone.

Odnosząc się do ostatniego z podniesionych zarzutów należy przypomnieć, że kasacja przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na uchybienia, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k., do których doszło na etapie postępowania drugoinstancyjnego. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie poczynionych na tym etapie ustaleń faktycznych. Tymczasem zarzut naruszenia art. 284 § 2 k.k. skierowany jest właśnie w stosunku do orzeczenia sądu *a quo*. Sąd odwoławczy utrzymał bowiem wyrok sądu pierwszej instancji w mocy, co oznacza, że nie stosował wskazanego przepisu prawa materialnego, *ergo* nie mógł go naruszyć. Co więcej, tego rodzaju zarzutu nie podniesiono również w apelacji, a zatem w tym przypadku nie mogło dojść także do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Stąd też zarzut czwarty kasacji uznać należało za niedopuszczalny.

Reasumując, nie budzi wątpliwości, że sąd *ad quem* nie dopuścił się obrazy przepisów wskazanych w kasacji, a przeprowadzona w niniejszej sprawie kontrola odwoławcza była rzetelna i prawidłowa. Z tych też względów, nie stwierdzając bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

W związku z tym, że kasacja w imieniu skazanego M. H. została sporządzona i wniesiona przez obrońcę z urzędu, Sąd Najwyższy, z tytułu dokonania tych czynności, zasądził na rzecz adw. A. Ł. opłatę w kwocie 442,80 zł, w tym 23% VAT. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wydano na podstawie § 2, § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3

października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).

Jednocześnie z uwagi na sytuację materialną i osobistą skazanego, kierując się treścią 624 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

[SOP]

(r.g.)